

Rose

醉饮长歌 รุ้ยอิ่นฉางเกอ เซียน  
คีตกาล แผล  
cang วาด

ช่วยด้วยครับ! 妖怪公寓!  
อพาร์ทเมนต์พวม มีแต่  
1... สัตว์ประหลาด

Rose

ช่วยด้วยครับ! 妖  
อพาร์ทเมนต์ผม 怪公寓!  
มีแต่  
1. สัตว์ประหลาด

醉饮长歌  
จู้ยิ่นฉางเกอ  
เขียน

ศีตกาล  
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ช่วยด้วยครับ! อพาร์ตเมนต์ผมมีแต่สัตว์ประหลาด 1  
妖怪公寓

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)  
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170  
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

[www.amarinbooks.com](http://www.amarinbooks.com)    @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《妖怪公寓》(Yao Guai Gong Yu)

Author © 醉饮长歌 (Zui Yin Chang Ge)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司  
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น  
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด  
ถือเป็นความผิดอาญาตามพร.ลิขสิทธิ์ และพร.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8877-0

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

---

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)  
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์  
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร  
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ญาณิศา อุภษฎ์รัตน์, ปาณิศา สุอุทัย  
ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ  
ออกแบบไปกราฟิก กุณศิธา บางแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์, จิรณีย์ คำจันทร์  
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ธัญธรรี คุณเรจา, ปณิติกา

# คำนำสำนักพิมพ์

ช่วยด้วยครับ! อพาร์ตเมนต์ผมมีแต่สัตว์ประหลาด เล่ม 1 นี้ จะเป็นการปูทางให้เห็นถึงความเป็นมาของชีวิตกู่ไป จุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาได้รู้จักกับกลุ่มบุคคลสำคัญที่จะมีอิทธิพลต่อชีวิตของเขา ตัวตนที่แท้จริงของเหล่าผู้อยู่อาศัยในอพาร์ตเมนต์จิวโจวซานให้พาร์กแห่งนี้

ในเล่มบอกเล่าเรื่องราวในช่วงที่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก กู่ไปได้เข้าไปอยู่ในอพาร์ตเมนต์ที่นำความพลิกผันเข้ามาในชีวิตเขาอย่างไม่คาดฝัน ที่นั่นเขาได้พบเจอกับเรื่องแปลก ๆ และคนแปลก ๆ มากมาย หนึ่งในนั้นคือชื่ออี้หมิง นักธุรกิจผู้จับเงินเป็นเงิน จับทองเป็นทอง ซึ่งไม่รู้ว่เพราะเหตุใดผู้อยู่อาศัยในอพาร์ตเมนต์คนอื่น ๆ ต่างก็ให้ความเคารพยำเกรงเขาจนถึงขั้นเลี้ยงได้เป็นเลี้ยง แต่ด้วยความใสซื่ออย่างเด็กน้อยของกู่ไป ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้รู้สึกถึงความผิดปกติใด ๆ ของอพาร์ตเมนต์นี้เลยสักนิด...

ความนุ่มนวล บอบบาง สดใสของกู่ไปไม่ได้สาดส่องมาแค่หัวใจของคนอ่านให้รู้สึกเอ็นดูกับความน่ารักของหนุ่มน้อยคนนั้นเท่านั้น แต่ยังสาดไปถึงหัวใจของชื่ออี้หมิง ค่อย ๆ เปลี่ยนหัวใจที่เย็นชาราวกับน้ำแข็งของเขาให้อบอุ่นเป็นพ่อไมโครเวฟส่วนตัวของกู่ไปไปอย่างช้า ๆ อีกคนใส่ชื่อ่น่าทะนุถนอม อีกคนก็เข้มแข็ง ดุดัน ใครเห็นก็ต้องยำเกรง เป็นเคมีแม่เหล็กที่ดึงดูดเข้าหากันสุด ๆ! เชิญติดตามเรื่องราวของพวกเขาในหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

Rose

# จากใจนักเขียน

祝你开心,

祝你好运,

祝你岁岁平安,夜夜好梦.

醉饮长歌.

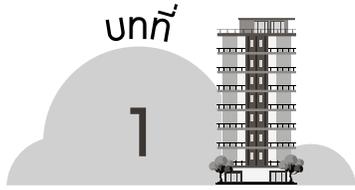
ขอให้คุณมีความสุข

ขอให้คุณโชคดี

ขอให้คุณสมบสุขนานปี ฝันดีทุกคำฝัน

- จัซอินฉางเกอ





## อพาร์ทเมนต์นี้มันยังไวกันเนีย!

### ช่วงกลางฤดูร้อน

ท่ามกลางแสงอาทิตย์แผดเผาในเมือง S กูไปสะพานกระดานวาดรูปถือโทรศัพท์มือถือ ลากกระเป๋าเดินทางใบเล็ก ยืนอยู่ไต้ร่มไม้ริมถนน เขากำลังหาทิศทางของตนตามระบบนำทางในโทรศัพท์มือถือ

เขาเพิ่งออกจากรถจักรยานยนต์คันหนึ่งซึ่งมันอยู่ในมือเปียกชุ่มไปหมด ตัวหนังสือบนกระดาษนั้นก็เลือนรางเล็กน้อย แต่ยังคงดูออกได้อย่างชัดเจนว่ามันมีที่อยู่เขียนเอาไว้บรรทัดหนึ่ง

ห้อง 666 จิวโจวซานไห่พาร์ก เลขที่ 001 ถนนซานไห่ เขตอู่ฉางเมือง S

ที่อยู่นี้มาจากพัสดุด่วนที่พ่อของกูไปส่งมาให้เมื่อสองวันก่อน

ในพัสดุนั้นมีเพียงการ์ดหนึ่งใบกับกุญแจสองดอก และยังมีกระดาษยับยู่ยี่ที่เขียนที่อยู่เอาไว้บรรทัดหนึ่งผูกมากับพวงกุญแจ

กูไปไม่มีแม่มาตั้งแต่เล็ก และเขาก็ไม่ได้เจอพ่อมานานมากแล้ว ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันกับค่าเทอมช่วงเรียนมหาวิทยาลัยนั้นอาศัยทุนการศึกษาชวากับเงินที่เขาหามาด้วยตนเอง

ตอนนี้ใกล้สำเร็จการศึกษาแล้ว ในกระเป๋าไม่มีเงินสักแดง งานก็ยังไม่ได้ ตอนที่กำลังขัดสนอยู่เนี่ยเอง คุณพ่อผู้ซึ่งมักจะติดต่อกันไม่ค่อยได้ของเขาๆ ก็เหมือนฟื้นคืนชีพ หึงพัสดุมานี้ให้กล่องหนึ่ง แล้วกูไปจะมีเหตุผลอะไรให้ไม่รับล่ะ

กู่ไปอยู่ในเมือง S มาสี่ปีก็ยังไม่เคยมาพื้นที่ค่าครองชีพสูงจนเป็นที่  
เลื่องลืออย่างเขตอู่ฉางนี้เลยสักครั้ง

เขายืนอยู่หน้าประตูเขตที่อยู่อาศัยอาร์ทเมนต์จิวโจวซานให้พาร์ก  
มองไปยังประตูใหญ่ที่ตกแต่งหรูหราแล้วก็วิ่งไปพักใหญ่

มีคนยื่นหัวออกมาจากบ่อมยาม เขาสวมหมวก ทำทางเติมไปด้วย  
ความน่าเกรงขาม และหน้าตาก็หล่อมากด้วย

“มาหาคนหรือ” เขาถาม

กู่ไปได้สติ เขาประหม่าจนกำคั่นชักกระเป่าแน่นขึ้น แม้มปากเล็กน้อย  
เงิบไปครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยเสียงเบาออกมาว่า “เปล่าครับ ผมมาอยู่ที่นี้”

กู่ไปเสียงเบามาก แต่ยามคนนี้หูตาดิ่เยียม

เขายิ้มตาหยิ้มมองพ่อหนุ่มเก็บตัวผู้แสดงออกชัดเจนตั้งแต่หัวจรดเท้า  
เป็นคำว่า ‘อย่าคุยกับผม’ เขาพลิกเปิดสมุดบันทึก “ผู้อาศัยใหม่ห้อง 666...  
กู่ไปใช่ไหม”

กู่ไปตะลึงงันไป ก่อนจะรีบพยักหน้า

ยามมองสำรวจกู่ไปรอบหนึ่งแล้วถามว่า “การ์ดผ่านประตูละ”

กู่ไปคลำกระเป่ากางเกงเหมือนคนเพิ่งรู้สึกตัว เขาหยิบการ์ดที่พอ  
ส่งพัสดุมาให้ออกมา

ยามมองการ์ดนั้นแวบหนึ่งแล้วก็ลุกขึ้นยืน เขาชี้ไปที่เครื่องรูดบัตร  
“เข้ามาสิ เตี้ยวผมพาคุณไป”

“...” กู่ไปมองยามที่สวมเครื่องแบบสุดเนี้ยบไปทั้งตัวคนนั้นแล้วรู้สึก  
หวาดกลัวจนแทบทนนไม่ไหว

เขาเป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยเก่งเรื่องการพูดคุยสื่อสารกับคนแปลกหน้า  
เพื่อนที่มหาวิทยาลัยก็น้อยนิด ตอนนี้อาชีพเขาเพียงอยากแสดงอาการปฏิเสธกับ  
พี่ยามคนนี้เท่านั้น

“ผม...ผมไปเองก็ได้ครับ” กู่ไปว่า เสียงก็ยังไม่เบาอยู่

พี่ยามที่เตรียมจะเดินออกจากบ่อมยามได้ยินดังนั้นก็ไม่พูดอะไรมาก  
เขาค้นเอาแผนที่แผ่นหนึ่งออกมาจากลิ้นชักแล้วส่งให้กู่ไป

“ห้อง 666 ก็คือตึก 6 ชั้น 6 ห้องเลขที่ 6” เขาเอ่ยเตือน

กูไปถอนหายใจเฮือกใหญ่ ตอนที่รับแผนที่มาเขาเงยหน้ายิ้มให้คนที่ยืนอยู่ในบ่อมยามไปครั้งหนึ่ง “ขอบคุณครับ!”

รอยยิ้มของเขาหวานเป็นพิเศษ ดวงตาก็โค้งเป็นจันทร์เสี้ยวสองวง สุดแสนน่ารัก

กูไปหน้าตาเหมือนตุ๊กตา ผมยุ่งลีด่าสนิทอนุ่มฟู เขาใส่เสื้อยืดสีขาว เรียบๆ กับกางเกงยีน รองเท้าผ้าใบที่ดูยี่ห้อไม่ออก รูปร่างไม่สูงนัก รอยยิ้มสดใส ดูแล้วนุ่มนวลน่าบิบบเล่นเหลือเกิน

พยามมองด้านหลังของผู้อาศัยใหม่ลากกระเป๋าเดินทางเดินจากไปแล้ว เอามือกุมหัวใจ

*อันตรายถึงชีวิต*

*ปีศาจน้อยบ้านไหนหนอ ทำไมถึงน่ารักขนาดนี้*

กูไปเดินอยู่บนทางหลัก ไม่รู้เพราะต้นไม้ในเขตที่อยู่อาศัยนี้เติบโตสะพรั่งเกินไปหรือเปล่า กูไปรู้สึกว่หลังจากเข้ามาในเขตที่อยู่อาศัยนี้แล้ว อุณหภูมิเย็นสบายขึ้นมาก

เขาเดินช้าๆ ก็หันหน้ามองแผนที่ในมือ

เขตที่พักอาศัยของอพาร์ตเมนต์นี้ครอบคลุมพื้นที่ใหญ่โตมาก ในเขตที่พักอาศัยมีพื้นที่นั้นหนาอาคารมากมาย ตรงกลางมีทะเลสาบที่ใช้คนสร้าง มีฟิตเนสเปิดให้บริการ ด้านหลังยังมีสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ด้วย

ในเขตที่พักอาศัยมีทั้งหมดเก้าตึก ทุกตึกมีเก้าชั้น ทุกชั้นมีเก้าห้อง พื้นที่ในแต่ละห้องก็ไม่เล็กเลย

การแบ่งสัดส่วนของทั้งเก้าตึกไม่มีกฎเกณฑ์อะไรทั้งสิ้น กูไปมองไปมองมา ก็ดูไม่ออกว่าการแบ่งสัดส่วนเช่นนี้มีเหตุผลอะไร แต่หากมองจากมุมสูงมันก็สวยมากจริงๆ นั่นละ

กูไปทำความคุ้นเคยกับเส้นทางแล้วก็ค่อยๆ เดินตามแผนที่ไปจนหาอาคารหกพบ เขากอดแผนที่แล้วรูดการ์ดเข้าไป

บนพื้นปูพรมนุ่มเหยียบไปแล้วรู้สึกเหมือนจมลงไปหน่อยๆ กูไปทอดถอนใจถึงความหรรษาเกินจำเป็นพลางหอบหิ้วสัมภาระเดินกุกกักตรงไปยังลิฟต์ แล้วกดเรียกลิฟต์

ที่ดินในเขตอู่ฉางเป็นเงินเป็นทองทุกตารางนิ้ว ราคาห้องที่ติดไว้ด้านนอกนั้นเกินสองแสนหยวนต่อหนึ่งตารางเมตรไปแล้ว แต่กู๊ไปผู้ยากจนชั้นแค้นกลับไม่ได้สงสัยแม้สักนิดว่าพ่อของเขามีห้องพักในพื้นที่เยี่ยมยอดขนาดนี้ให้เขาอยู่ได้อย่างไรกัน

สาเหตุอะไรหรือ ก็คงเป็นเพราะตั้งแต่เล็ก ๆ นั้นกู๊ไปคิดว่าพ่อของเขาต้องเป็นซูเปอร์ฮีโร่ที่ช่วยกอบกู้โลกอย่างแน่นอน

...ไม่อย่างนั้นจะหายตัวไปทุกสองสามวันทั้งที่ไม่มีเมียได้อย่างไร พอถามขึ้นมา ก็บ่ายเบี่ยงเปลี่ยนเรื่องเสียอย่างนั้น

กู๊ไปยังจำได้ด้วยซ้ำว่าพ่อละเลยเขาด้วยเหตุผลหนึ่ง สอง สาม เหล่านั้น

ตัวอย่างแบบปกติทั่วไปก็อย่างเช่น พองานยุ่ง พ่อต้องไปทำงานนอกสถานที่

ตัวอย่างแบบที่กู๊ก็รู้ว่าไม่ใช่ใจ เช่น ที่จริงพ่อเป็นเทพเซียนที่ลงมาปราบมารในโลกมนุษย์ หรือไม่ก็พ่อต้องไปกอบกู้โลกโดยการหยุดยั้งไม่ให้ภูเขาไฟวันสิ้นโลกระเบิด

กู๊ไปตัวน้อยคิดไปคิดมา สุดท้ายก็ตัดสินใจยอมรับสมมติฐานที่พ่อบอกว่าตนเป็นซูเปอร์ฮีโร่ที่ยุ่งกับการกอบกู้โลก

ก็ซูเปอร์ฮีโร่เนี่ยนา ทำเรื่องอะไรก็ไม่แปลกหรอก

แม้ว่ากู๊ไปจะเป็นคนเก็บตัว อ่อนแอ และซึ่กั้ว แต่เขาก็มีข้อดีข้อใหญ่ นั่นคือการปรับตัวเก่งและยอมรับอะไร ๆ ได้เก่งมาก

เขาสามารถยอมรับได้โดยดีตอนที่พ่อของเขาพูดตรง ๆ ว่าความจริงแล้วเขาไม่มีแม่ และยังยอมรับโดยดีเรื่องทีหลังจากเขาอายุหกขวบแล้วพอจะต้มบะหมี่เองได้ พ่อของเขาก็หายตัวไปทุกสามวันห้าวัน แถมหลังจากนั้นกู๊ไปก็ยิ่งปรับตัวกับการใช้ชีวิตด้วยตัวเองได้อย่างรวดเร็วอีกต่างหาก

สำหรับกู๊ไปผู้รับผิดชอบตัวเองได้ตั้งแต่หกขวบ พ่อแม่ไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่จะต้องมาให้ได้

แต่ถ้ายื่นมือมาช่วยเขาบ้างเป็นครั้งคราว กู๊ไปก็จะรับไว้ด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง

...โดยเฉพาะของขวัญชิ้นใหญ่จากฟ้าที่ดูเหมือนจะเป็นเพราะพ่อเขา  
เกิดรู้สึกผิดขึ้นมาเลยส่งมาให้แบบนี้เนี่ย

กูไปเดินออกจากลิฟต์ เขามองซ้ายมองขวา

แปลนอพาร์ทเมนต์ตึกนี้เป็นสี่เหลี่ยมมีช่องว่างตรงกลาง ซึ่งตรงกลาง  
เป็นช่องแสงที่สามารถมองจากตาดฟ้าตึกลงไปยังโถงชั้นหนึ่งได้ มีแสงส่อง  
สว่าง ด้านทิศตะวันตกเป็นลิฟต์ ด้านทิศตะวันออก ทิศเหนือ ทิศใต้  
สามทิศมีประตูกันขโมยทิศละหนึ่งบาน บนประตูมีป้ายหมายเลขสีทองอร่าม  
วาวับติดเอาไว้

วันนี้เป็นวันทำงาน ตอนนี่ห้องพักทุกห้องทั่วทั้งชั้นปิดประตูอยู่ ไม่มี  
เสียงอะไร

กูไปเดินไปถึงประตูห้องหมายเลข 666 ที่อยู่ด้านขวาของลิฟต์ เขา  
คลำหากุญแจมาเปิดประตู

ที่โถงทางเข้ามีรองเท้าเตรียมเอาไว้พร้อม กูไปวางกระเป๋าเดินทาง  
กับกระดานวาดรูปไว้ที่โถงทางเข้า เขาเปลี่ยนมาสวมรองเท้าแตะแล้วเดิน  
เข้าไป

ห้องใหญ่มาก ทั้งยังมีชั้นลอยด้วย ช่างเกินกว่าคอนเซปต์ของ  
อพาร์ทเมนต์ไปโดยสิ้นเชิง ใหญ่โตกว่าบ้านเก่าของกูไปที่เป็นสองห้องนอน  
หนึ่งห้องนั่งเล่นมากกว่าสามเท่า

กูไปมองพื้นที่ห้องทั่วทั้งชั้นล่างรอบหนึ่ง สามห้องนอน สองห้อง  
นั่งเล่น หนึ่งห้องครัว หนึ่งห้องน้ำ เพอร์นิเจอร์ข้าวของเครื่องใช้ใดๆ  
เตรียมเอาไว้ครบครัน ตกแต่งด้วยสไตล์อบอุ่นสุดๆ หัวกระเป๋ามาก็เข้า  
อยู่ได้เลยอย่างแท้จริง

กูไปยืนอึ้งอยู่ที่ชั้นล่างครู่ใหญ่ จากนั้นจึงหันหลังเดินขึ้นชั้นบน

สิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายก็คือชั้นบนไม่มีห้องแยก เป็นเพียง  
โถงกว้างใหญ่ พื้นที่ผนังทั้งหมดคือหน้าต่างยาวจรดพื้นใสกระจ่าง แสงส่อง  
เข้ามาในห้องได้ดีมาก ข้างหน้าต่างมีขาตั้งเฟรมวาดภาพพร้อมอุปกรณ์  
วาดภาพส่วนหนึ่ง

ในมุมที่แสงส่องไม่ถึงมีตู้อยู่สองสามตู้ กูไปสายตาดีมาก มองเพียง

แวนเดียวก็เห็นว่าชั้นบนสุดของตู้มีชุดสีน้ำมันโอล์ดฮอลแลนด์<sup>1</sup> วางอยู่

กู๋ไปเดินเข้าไป เขามองดูสี่เหลี่ยมต่าง ๆ ที่วางเอาไว้เต็มตู้ ลักพักเขาก็ถึงกับอดยิ้มออกมาไม่ได้

“เอาใจใส่ลูกค้ามากเหมือนกันนะเนี่ย” กู๋ไปมองตู้ไปแล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกดีขึ้นมาเป็นพิเศษ

เขาเดินลากรองเท้าแตะดั่งแตะ ๆ กลับมาชั้นล่าง จัดการเก็บเสื้อผ้าในกระเป๋าดำเดินทางใบเล็กนั้นให้เรียบร้อย แล้วก็ส่งข้อความขอบคุณไปหาพ่อผู้ไม่เปิดโทรศัพท์มือถือจนติดต่อกไม่ได้มานานแสนนานของเขา

กู๋ไปลูบห้อง เขาดูเวลาจากโทรศัพท์มือถือแล้วก็พบว่าถึงเวลาอาหารกลางวันแล้ว ดังนั้นจึงวิ่งไปที่ห้องครัว ค้นดูของในนั้นก็พบว่าตู้ในครัวมีข้าวสารอยู่ เขาหันมามองตู้เย็นเว็บหนึ่ง คิดเล็กน้อย จากนั้นก็เปิดตู้เย็นวัตถุดิบทำอาหารในตู้เย็นมีอยู่เต็มไปหมด ทั้งผักผลไม้เนื้อสัตว์ครบถ้วน

พ่อเป็นคนเอาใจใส่ขนาดนี้เลยหรือนี่

กู๋ไปมองวัตถุดิบทำอาหารในตู้เย็น ถามตัวเองในใจ

เห็นได้ชัดเลยว่าไม่ใช่

กู๋ไปสงสัยว่าพ่อของเขาหาแม่เลี้ยงให้เขาหรือเปล่า

กู๋ไปสงสัยไปพลงก็หยิบไข่ไก่ออกมาสองฟอง จากนั้นหยิบมะเขือเทศมาอีกสองลูก เตรียมทำมะเขือเทศผัดไข่ประทั่งไปอีกหนึ่งมื้อ

เขาเพิ่งจะล้างมะเขือเทศเสร็จ ในห้องก็มีเสียงอออดหน้าประตูดังตึงต่อง

กู๋ไปตกใจ เขาวางมะเขือเทศลง เช็ดมือ เดินไปดูที่ตาแมว จากนั้นก็เปิดประตูแง้มออกมาเป็นช่องเล็กๆ

คนนอกประตูดูจะชะงักไป จากนั้นก็มายืนตรงหน้าช่องเล็กๆ นั้น

กู๋ไปเงยหน้ามองคนที่ยืนอยู่ข้างนอกช่องประตู เขาลังเลอยู่สองวินาทีเต็ม ๆ ว่าจะเปิดประตูไปให้สุดดีหรือจะคุยทั้งอย่างนี้ดี แล้วก็ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะเลือกอย่างหลัง

<sup>1</sup> สีน้ำมันคุณภาพสูง เกรดจิตรกร ผลิตในประเทศเนเธอร์แลนด์

เขาพูดผ่านช่องประตูเบา ๆ ว่า “สวัสดีครับ...?”

“สวัสดีครับ” เสียงผู้ชายนอกประตูเต็มไปด้วยแรงดิ่งดูต ฟังดู  
อบอุ่นสุด ๆ “ผมอยู่ห้อง 667 ข้าง ๆ นี้...”

“อา” ฎึ้ไปตอบรับสั้น ๆ เมื่อพบว่ามันเป็นแค่การเยี่ยมเยียนของเพื่อนบ้าน  
ทั่วไปจึงเปิดประตูให้แง้มกว้างขึ้นอีกนิด “ละ...สวัสดีครับ ผม...”

ฎึ้ไปพูดได้ครึ่งหนึ่งก็ตกใจจนหยุดไปเสียดื้อ ๆ

คนที่ยืนอยู่ข้างนอกนั้น ใบหน้านั้น ฎึ้ไปคุ้นเคยเป็นพิเศษ ระหว่างทาง  
มาที่นี้เขายังเห็นแบนเนอร์โฆษณาใหญ่ยักษ์ของคนนี้อยู่เลย

เขาก็คือราชาจอเงินสุดเก๋ามากความสามารถผู้กวาดรางวัลใหญ่ทั้ง  
ในและต่างประเทศมาตั้งแต่เดบิวต์อย่างที่ไม่มีใครจะหยุดยั้งได้ ตี๋เหลี่ยมจิวิน

ทั่วทั้งวงการต่างพูดกันว่า หากโยนอิฐไปมั่ว ๆ สักที่หนึ่งในประเทศ  
จีน ในบรรดาคนที่โดนอิฐโยนใส่นั้นครึ่งหนึ่งคือแฟนคลับโพแฟนสาว<sup>2</sup> ของ  
ตี๋เหลี่ยมจิวิน

สามี่แห่งชาติยิ้มแยม้ทักทายเพื่อนบ้านใหม่อย่างไม่รู้เรื่องราวใด ๆ  
ทั้งนั้น “สวัสดีหนุ่มน้อย ฉันเป็นจิ้งจอกตระกูลตี๋...โอ้ย!!”

คุณราชาจอเงินสุดหล่อยังพูดไม่ทันจบ บนหัวล้าค่าดูทองคำนั้นก็ถูก  
รองเท้าส้นสูงข้างหนึ่งฟาดอย่างแรง

เขาจะเจ็บมาก ถึงกับย่อตัวลงจนตัวกลมคล้ายลูกบอล

หลังจากเขาย่อตัวลงแล้ว ฎึ้ไปจึงได้เห็นเจ้าของรองเท้าส้นสูง

สุภาพสตรีหน้าตาตงามคนหนึ่งยืนอยู่หน้าลิฟต์ที่อยู่ตรงข้าม เธอ  
ไม่ได้ใส่ใจเรื่องที่เท้าข้างหนึ่งของตนเปลือยเปล่าสักนิด แต่กำลังถลิ่งตาดูต้น  
ไม้ตี๋เหลี่ยมจิวินที่นั่งอยู่บนพื้นพลาเงียปากดำกราต “โอ้หน้าหล่อเหม็นเนา  
แซ่ตี๋! ทำไมชอบแย่งผู้ชายกับฉันนักฮึ! ไปตายซะ!”

---

<sup>2</sup> แฟนคลับจะมีการแบ่งโพ (มาจากคำว่า position) ตามมุมมองความรักที่ตน  
มีต่อศิลปิน คนที่มองศิลปินเป็นเหมือนแฟนหนุ่มสมมติหรือสามี่สมมติของตนจะเรียก  
ตัวเองว่าเป็น ‘โพแฟน (สาว)’ หรือ ‘โพเมีย’ ส่วนคนที่มองศิลปินเป็นเหมือนลูกจะเรียก  
ตัวเองว่าเป็น ‘โพม่หมี่’ หรือ ‘โพแม่’

สุภาพสตรีผู้อยู่ห่างไกลขนาดนี้แต่ยังเล็งหัวราชาจอบเงินได้แบบตรงเป่า  
นี่กูไปก็รู้จัก

สาวสวยผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง คนแรกที่ได้รับฉายาราชนิแห่งวงการ  
หวงอิ๋นหิง

กูไปปิดประตูดั่งปัง

มะ...มันอะไรกันเนี่ย!

กูไปซ็อกไป

อพาร์ตเมนต์นี้มันอะไรกันเนี่ย!

กูไปยืนอยู่ที่โถงทางเข้า เขานึกถึงสิ่งที่ได้ยินเมื่อครู่แล้วก็รู้สึกวุ่น  
อาจใกล้โดนฉ่าปิดปากแล้วละ

แต่ยังไม่จบ

กูไปฟังเสียงคุณราชาจอบเงินโอดครวญด้วยความเจ็บปวดกับเสียง  
ตะคอกของสุภาพสตรีคนงามนอกประตูแล้วก็ยิ่งรู้สึกซ็อก

เขาเอาโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วเอาหลังฟังประทุ  
ระหว่างที่ข้างนอกกำลังทะเลาะกันเสียงดังว่า “อย่าตบหน้าสิ” กับ “ไอ้ที่  
แย่งผู้ชายทุกวี่ทุกวันเนี่ยจะหยุดได้หรือยัง” เขาก็โทรศัพท์หาพ่อ

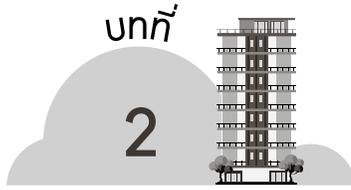
ซึ่งก็แน่นอนว่า...โทร.ไม่ติด

โทรศัพท์ของพ่อเขาปีหนึ่งจะเปิดเครื่องสักครั้ง ครั้งนี้โทร.ไม่ติด กูไป  
ก็ไม่แปลกใจ

เขาเก็บโทรศัพท์มือถือกลับไป หายใจเข้าลึก ๆ มองผ่านตาแมวไป  
เห็นฉากสาวงามตวาดตราจอบเงินจนหงอ จากนั้นก็วิ่งไปค้นหาแผนที่ในห้อง  
นั่งเล่น เขาหาอยู่นานก็ยังไม่เจอเบอร์โทรศัพท์ของนิติบุคคลอพาร์ตเมนต์นี้

สุดท้ายตอนที่ข้างนอกมีเสียงดังขึ้นว่า “ถ้าตีอีกนี้จะตายแล้วนะ  
จะมีใครมาสนใจบ้างไหมเนี่ย” กูไปก็เงยไปสองวินาที จากนั้นก็กด 110<sup>3</sup>  
ด้วยความใจเย็นอย่างยิ่งยวด

<sup>3</sup>หมายเลขโทรศัพท์เรียกตำรวจของจีน



## ขอโทษที่ผมต้องพูดตรงๆ นะ คุณเป็นเด็กประเภทหรือเปล่าเนี่ย

### จิวโจวซานไท์พาร์ก

สถานที่รวมเหล่าปีศาจซึ่งแฝงตัวอยู่ในสังคมมนุษย์ ตั้งแต่ก่อตั้งมาจนถึงปัจจุบันก็มีอายุสามร้อยปีแล้ว

สถานที่รวมเหล่าปีศาจที่เก่าแก่แห่งนี้...ณ วันนี้...ต้องต้อนรับกองกำลังรักษาความปลอดภัยของมนุษย์เป็นครั้งแรก

พี่ยามที่บ้อมยามหน้าประตูเผชิญหน้ากับตำรวจท้องถิ่นที่ขี่สกูตเตอร์ไฟฟ้าเหวี่ยงท่วมมหา ใบหน้าของเขามีแต่คำว่างงงงเขียนไว้เต็มไปหมด

“สวัสดีเพื่อน! เราได้รับแจ้งเหตุนะ”

ตำรวจท้องถิ่นยังหนุ่มมาก ดูจากท่าทางแสดงบัตรประจำตัวที่ไม่ค่อยคล่องสักเท่าไรของเขาแล้วก็น่าจะยังเป็นเด็กฝึกงานอยู่

“เจ้าของห้อง 666 จิวโจวซานไท์พาร์ก เลขที่ 001 ถนนซานไท์แจ้งเหตุมาครับ เขาบอกว่าเจอเหตุความรุนแรง”

พี่ยาม “...”

พี่ยาม “???”

ห้อง 666 คือเจ้าปีศาจน้อยที่เพิ่งมาใหม่นั้นไม่ใช่เธอ

ตำรวจท้องถิ่นค่อนข้างร้อนใจ “ผมต้องเข้าไป!”

พี่ยาม “...”

ไม่สิ นี่คุณรู้หรือเปล่าว่าคนที่อาศัยอยู่ในนี้เป็นใครกันบ้างนะ

เหตุความรุนแรงในนี้คุณจะระงับไหวเธอ

พี่ยามตกใจพลางคิดแล้วคิดอีก เพื่อเลี้ยงไม่ให้มนุษย์ธรรมดาทั่วไป มาสนใจเซตที่พักอาศัยนี้ สุดท้ายเขาก็ต้องซื้อสวิตเตอร์ไฟฟ้าของตำรวจ ท้องถิ่นซีแกตต่างๆ ไปยังอาคารหก

กู๋ไปกำโทรศัพท์มือถือ นั่งอยู่ที่โถงทางเข้าห้องด้วยความประหม่า

คุณราชาจอเงินยังร้องโอดโอยอยู่ ส่วนคุณหวงดูโมโหจัด ฟังจาก เสียงความเคลื่อนไหวแล้วทั้งคู่น่าจะวิ่งวนอยู่ที่ทางเดินชั้นหก เสียงนั้น ดังโครมครามแบบรู้สึกได้เลยว่าต้องเลือดสาดกันมาก ๆ

ระหว่างนั้นก็ยังมีเสียงตะโกนด่าและเหวี่ยงประตูเปิดปิดด้วยความ รำคาญของเหล่าเพื่อนบ้านในชั้นเดียวกันแทรกมาด้วย ทำเอาพาร์ทเมนต์ อันเงียบสงบหรรษาไฮโซเสียงดังเป็นตลาดสดไปชั่วขณะ

กู๋ไปก้มหน้ามองประวัติการโทร. ในโทรศัพท์มือถือตนเอง ด้านบน ของเบอร์ 110 ยังมีเบอร์ส่วนตัวเบอร์หนึ่งโทร. เข้ามาด้วย มันคือเบอร์ ของตำรวจท้องที่ที่ออกลาดตระเวน เมื่อครู่นี้เขาเพิ่งจะโทร. มาบอกว่า เข้ามาในเซตที่พักอาศัยแล้ว

สิ่งนี้ทำให้กู๋ไปผอนลมหายใจออก แต่เมื่อได้ยินเสียงโอดโอยของ คุณราชาจอเงินก็อดไม่ได้ที่จะหุดคอ เขากำโทรศัพท์มือถือไว้แน่น พยายาม ส่งแรงใจให้คุณราชาจอเงินที่กำลังทนรับความรุนแรงอยู่ข้างนอก

*คุณดีครับ ทนอีกหน่อยนะครับ*

*เดี๋ยวลุงตำรวจก็มาแล้ว!*

*ต้องอดทนไว้ นะครับคุณดี!*

กู๋ไปเชียร์คุณราชาจอเงินอยู่ในใจ

ตั้งแต่เด็ก ๆ กู๋ไปก็เชื่อมั่นในตำรวจมาโดยตลอด

ตอนที่เขายังเด็กมาก ตอนนั้นเขาไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น พ่อบอกเขาว่า ถ้ามีเรื่องอะไรก็ให้ไปหาคุณลุงตำรวจ

ดังนั้นตั้งแต่เด็ก ๆ สถานที่ที่กู๋ไปไปติดต่อบ่อยที่สุดก็คือสถานีตำรวจ ประจำท้องที่ต่าง ๆ

ตั้งแต่เรื่องบ้านโดนยกเค้าไปจนถึงเรื่องทำการบ้านไม่เป็น เขาก็จะ วิ่งเตาะเตาะปีนขึ้นไปบนม้านั่งแล้วโทรศัพท์หาตำรวจที่สถานีตำรวจเพื่อฟ้อง

ด้วยเสียงแว่วๆ แบบเด็กน้อย

เจอเรื่องอะไรก็ให้ไปหาตำรวจ สิ่งนี้สำหรับกู๋ไปมันไม่ได้กลายเป็น  
พฤติกรรมตอกลับโดยอัตโนมัติไปแล้ว

ตอนที่กู๋ไปกำลังพยายามให้กำลังใจคุณราชาจอเงินผู้ประสบภัย  
ความรุนแรงอยู่ข้างนอกนั่นเอง ที่นอกประตูก็มีเสียงร้องขึ้นอีกครั้ง ตามมา  
ด้วยเสียงโครม

กู๋ไปต่อร้องซัดเบาๆ ไม่ได้ เขาหันไปมองประตู ลังเลว่าจะมองผ่าน  
ตาแมวเพื่อดูสถานการณ์ดีหรือเปล่า

ตอนที่เขาเอาตัวทาบประตูเตรียมจะมองออกไปนั่นเอง เขาก็ได้ยิน  
เสียงลิฟต์เปิด

หลังจากนั้นก็มียเสียงทรงอำนาจตะโกนว่า “ตำรวจ! หยุดเดี๋ยวนี้!!”

เสียงความเคลื่อนไหวนอกห้องหยุดชะงัก

ราวกับเวลาโดนกดปุ่มหยุดชั่วคราวเอาไว้ สรรพสิ่งเงียบงันชั่วขณะ

กู๋ไปรู้สึกชื่นชมนับถือพลังอันน่าเกรงขามของตำรวจอย่างสุดซึ้ง

ถ้าไม่ใช่เพราะเขาชอบวาดรูปจริงๆ แล้วละก็ กู๋ไปคิดว่าเขาต้องกลายเป็น

เป็นตำรวจของประชาชนผู้ทรงเกียรติและขยันขันแข็งเป็นแน่!

คุณดีกับคุณหวง... รวมถึงผู้อาศัยทั้งตึกนี้ล้วนไม่คาดคิดว่าจะมีวันที่  
พวกเขาได้เผชิญหน้ากับตำรวจของมนุษย์

ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นเหตุที่ผู้อาศัยในนี้แจ้งเองด้วย

บ้านไหนปล่อยเด็กโง่ออกมาก่อเรื่องแบบนี้เสีย!

ดังนั้นตอนที่กู๋ไปเปิดประตูออกมา เขาจึงถูกผู้อาศัยทั้งชั้นที่ตัวยังอยู่  
ในห้องของตัวเองจ้องเขม็งเอา

กู๋ไปที่เพิ่งจะชะโงกหัวออกมาหุดคอกกลับเข้าไปทันที

“มองอะไรหา!” หวงอี๋หนึ่งยืนเท้าเปล่าขาเวียนอยู่บนพรมทางเดิน  
อันนุ่มนิ่ม มือหนึ่งถือรองเท้าส้นสูงที่ตนใช้เป็นอาวุธเคาะราวกันทางเดิน  
ก๊อ๊กๆ เธอถลึงตาใส่พวกคนที่โผล่ศีรษะออกมา “มองอะไรกัน! ใส่หัวกลับ  
เข้ารังไปให้หมด! ไม่อย่างนั้นคืนนี้ฉันจะไปหาพวกแก!”

เมื่อเธอพูดอย่างนี้ วินาทีต่อมาทั่วทั้งตึกก็โล่งแจ้งขึ้นมาทันตา

ตำรวจท้องถิ่นมองพฤติกรรมวางอำนาจและดูไม่รู้สึกรู้สึคน้อยอย่างอื่น ๆ และนั่งงั้นไป

หวงอี่หนิงเป็นคนหน้าตาอ่อนหวานอ่อนโยน เป็นประเภทมองทันทีก็สวยตลิ่ง ยิ่งมองเรื่อย ๆ ก็ยิ่งสวยขึ้นไปอีก ดังนั้นต่อให้ทักษะการแสดงของเธอจะเลอะเทอะไม่เป็นท่า แต่ก็ยังมีแฟนคลับที่ชอบในรูปลักษณะมาจ่ายเงินเพื่อไปหาน้ำของเธอ

ประกอบกับการที่หวงอี่หนิงเป็นคนรู้จักวางตัว มีความฉลาดทางอารมณ์สูง ทั้งยังมีภาพลักษณ์สง่างามฉลาดเฉลียว และเธอก็ยังไม่เคยไปร่วมแสดงในงานฟอร์มยักษ์ที่ต้องอาศัยฝีมือการแสดงชั้นสูง เธอจึงมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้คนในวงการเป็นพิเศษ

อย่างน้อยก็ไม่มีใครเห็นหวงอี่หนิงดูโหดเหี้ยมขนาดนี้มาก่อน

ก๊วไปชะงักหัวออกไปอย่างระมัดระวัง เขามองไปรอบ ๆ และพบว่าผู้อาศัยคนอื่น ๆ ล้วนแต่หุดกลับเข้าห้องกันไปหมดแล้ว เขาถอนหายใจจากนั้นก็สวมรองเท้าแตะวิ่งออกมา

เห็นเครื่องแบบของตำรวจท้องถิ่นหนุ่มแล้วก๊วไปรู้สึกสนิทใจมาก เขาลากรองเท้าแตะเดินไปหาอีกฝ่ายแล้วกระตุกชายเสื้อตำรวจที่ยังดูตลิ่งงั้นอยู่ “คุณตำรวจ ผมเป็นคนแจ้งเหตุครับ”

“เหตุความรุนแรงนะเหรอ...” ตำรวจถาม

ก๊วไปเม้มปากพยักหน้า

ว่ากันตามหลักการจัดการเรื่องราวตามปกติแล้ว ควรจะคลี่คลายเหตุเป็นหลัก

ตำรวจท้องถิ่นฝึกหัดเจอเบอร์ใหญ่ของวงการบันเทิงสองคนก็รู้สึกหายใจแทบไม่ทันแบบสุดๆ เขาหันไปมองผู้แจ้งเหตุที่ทำหน้าตาเชื่อมั่นพร้อมมองมาด้วยสองตาใสแจ๋วแล้วก็รู้สึกได้อย่างลึกซึ้งถึงหน้าที่ของตำรวจเพื่อประชาชนคนหนึ่ง

เขาสูดหายใจลึก จากนั้นก็ทำตามที่รุ่นพี่เคยแนะนำ พยายามฝืนทำการอบรมทางความคิดกับดาราเบอร์ใหญ่ที่ไม่ได้เห็นเขาอยู่ในสายตาทิ้งสองคนนั้น

จะอบรมตราเบอร์รี่ใหญ่สองคนนั้นสำเร็จหรือไม่นั่นตำรวจหนุ่มไม่รู้ แต่คงจะอบรมเจ้าคนน่ารักผู้แฉงเหตุคนนั้นได้แน่ๆ

กูไปยืนฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ ถึงขั้นเดินลากรองเท้าแตะไปส่งตำรวจหนุ่ม ผู้อบรมทางความคิดเสร็จเรียบร้อยถึงด้านล่างตึก

ตอนที่เขากลับขึ้นลิฟต์มา คุณหวังก็ไล่ต้อนคุณตีไปจนมุมอีกครั้ง

เขาเห็นเธอใช้มือหนึ่งยันผนัง อีกมือหนึ่งถือรองเท้าส้นเข็มแหลมๆ กระยะอยู่ตรงข้างขาที่สามของคุณตีแล้วเอ่ยเสียงเหยิ่ม “ถ้ากล้าแย้งผู้ชายฉันอีก ฉันจะเจียนไอน์นายทิ้งซะ!”

คุณตีที่ถูกกักตัวอยู่ตรงมุมผนังกลัวจนครางฮือ

คุณหวังเก็บมือกลับไปอย่างพึงพอใจ เธอก็บรองเท้าส้นสูงที่ต้อนโยนทิ้งไปข้างหนึ่งกลับมา จากนั้นก็เปิดประตูห้อง 665 และก่อนเข้าห้องยังกวาดสายตามองกูไปที่ยืนอยู่หน้าลิฟต์ด้วย

กูไปรู้สึกเย็นวาบที่ท่อนล่าง เขาถอยไปสามก้าวใหญ่ๆ ทันที พลังมองส่งหวงอิ๋นหิงที่ยืนยึดดอกเชิดหน้าเข้าห้องไปอย่างเพศิธาผู้ชนะ จากนั้นเขาก็ค่อยเดินไปหาคุณตีที่กลัวจนตัวหดชดเป็นลูกบอลอยู่ที่ทางเดิน

ตั้งแต่เล็กจนโตกูไปไม่เคยพบเคยเจอผู้หญิงอย่างหวงอิ๋นหิงเลย คงเป็นผลมาจากหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตาที่กระตุ้นความรักแบบแม่จากผู้หญิงได้มากเป็นพิเศษ ทำให้ผู้หญิงที่กูไปพบเจอนั้นล้วนแต่อ่อนโยนอบอุ่นกับเขาเหมือนสายลมฤดูใบไม้ผลิทั้งสิ้น

คนที่ปฏิบัติต่อผู้ใหญ่อุทิศชายแบบพูดไม่เข้าหูก็เหวี่ยงหมัดใส่ทันทีแถมยังไล่ต้อนไปถึงมุมผนังแล้วขู่ว่าจะตัดขาตอนที่สามทิ้งเสียเช่นนี้ กูไปก็เพิ่งจะเคยเจอครั้งแรกจริงๆ

กูไปมองคุณตีที่กลัวหัวหดชดเป็นก้อนกลมแล้วรู้สึกว้าวถ้าทิ้งให้อีกฝ่ายเดียวตายอยู่ตรงนี้อาจน่าสงสารไปสักหน่อยหรือเปล่า

เรื่องที่เขาเพิ่งโดนอัดมานั้นไม่ต้องพูดถึง แต่เขายังโดนขู่ว่าจะเจียนขาข้างที่สามทิ้งเสียด้วยนี่สิ

ถึงสาเหตุมันจะมาจาก เอ่อ...แย้งผู้ชายกันก็เถอะนะ

กูไปนึกถึงสาเหตุนี้แล้วก็พลันลั้งเลชั่นมาว่าจะไปหรือไม่ไปดี

ตอนนี้ไม่แน่ว่าคุณตี้อาจจะกำลังอับอายขายขี้หน้ามากที่ต้องเปิดเผย  
รสนิยมทางเพศต่อหน้าคนแปลกหน้าอย่างเขาแบบชัดเจนแจ่มแจ้งขนาดนี้  
แถมยังโดนสุภาพสตรีผู้ดังตามขนาดนั้นไล่อัดต่อหน้าเขากิ่งต่างหาก

ตอนนี้คุณตี้อ่ากำลังเอาหัวซุกแขน ไม่แน่ว่าอาจจะโดนต่อยหน้าจน  
ไม่อยากให้คนอื่นเห็นเอาก็ได้

กูไปคิดไปคิดมาแล้วก็ตัดสินใจจะแสดงความเอาใจใส่ด้วยการแก้งทำ  
เป็นไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น แล้วก็ออกจากตรงนั้นไปแบบเงิบๆ

แต่วินาทีที่เขากำลังยกเท้าจะก้าวออกไปนั่นเอง คุณตี้อีกยกหัวขึ้นมา  
พร้อมเสียงกระซิกๆ เงยหน้ามองเขา สายตานั้นดูราวกับสุนัขโกลเด้น  
นำสงสารที่ถูกเจ้าของทิ้งก็มีปาน

กูไปได้ยินคุณตี้อ่านนี่ค่อยๆ ทอดถอนใจอย่างหงอยๆ จากนั้นก็พูด  
กับเขาว่า “หิวจัง”

กูไป “...”

กูไป “???”

โดนอัดมายกหนึ่งแถมยังโดนขู่เจียนขาข้างที่สาม แต่คุณมีปฏิกิริยา  
ตอบสนองกลับมว่าหิวจังนี่นะ!

ตี้อะเลียงจิ้นยิ้นขึ้น กูไปพบว่าตนสูงแค้ไหล่อีกฝ่ายเท่านั้น

“เจ้าตัวเล็กชื่ออะไรละ” ตี้อะเลียงจิ้นถามพลางจัดเสื้อผ้า

“กูไป” กูไปตอบอย่างว่าง่าย “ผมรู้จักคุณ คุณตี้อ”

“ทำไมนายถึงแจ้งตำรวจ” ตี้อะเลียงจิ้นมีความอดทนกับเด็กน้อย  
ตรงหน้าแบบเต็มพิกัด เขาเอ่ยเตือนอย่างอ่อนโยน “พวกเราที่อาศัยอยู่ที่นี่  
มีสถานะไม่ธรรมดา ถ้ามีเรื่องจริงๆ เราก็จะตกลงกันเองเป็นการภายใน  
ไม่จำเป็นต้องทำให้คนอื่นตกใจ”

กูไปมองราชาจอเงินตรงหน้า แล้วก็มองประตูห้อง 665 ที่ปิดสนิท  
เขานึกถึงสถานะในวงการบันเทิงของคนเหล่านี้แล้วก็พยักหน้าอย่างอึ้งๆ

กูไปตระหนักได้ว่าที่เขาเพิ่งจะแจ้งตำรวจไปนั้นอาจจะนำพาความยุ่งยาก  
มาหาสองคนนี้ก็ไม่ได้

“ขอโทษครับ คุณตี้อ” กูไปไม่ปาก รู้สึกผิดเต็มที

ตีเหล็กจวินมองเด็กน้อยผู้ว่านอนสอนง่ายตรงหน้า เห็นอีกฝ่าย  
เงยหน้ามองตนอย่างจริงจังสุดๆ สองตาดูใสแจ๋ว ใบหน้ามีความรู้สึกผิด  
และทุกซี้ใจ เหมือนวินาทีต่อมาจะร้องไห้เสียให้ได้

คุณตีชัยขยับนิ้วเล็กน้อยแล้วก็หยุด จากนั้นก็ขยับอีกเล็กน้อย

ในที่สุดเขาก็ควบคุมสองมือของตนไม่ได้ เขายกมือขึ้นจัดการบีบแก้ม  
ทั้งสองของกู่ไปอย่างไร้ความปราณี

อ้ากกก เด็กบ้านไหนเนีย!

ไม่ได้เจอปีศาจน้อยน่ารักว่านอนสอนง่ายบีบมันมือแบบนั้นมาแปดร้อย  
ปีแล้วเนีย!

ทำไมน่ารักขนาดนั้นะ!

“กู่ไปจ้า!” ตีเหล็กจวินบีบแก้มนุ่มนุ่มของกู่ไปพลางยิ้มแยมเติมที่  
“นายทำอาหารเป็นไหม”

กู่ไปโดนรอยยิ้มนี้กระชาควิญญาณ เขารู้สึกเหมือนแคว้งอยู่ในภวังค์  
ครู่หนึ่ง เอ่ยตอบอย่างว่าง่าย “เป็นครับ”

“ฉันอยากกินไก่” ตีเหล็กจวินกล่าวพลางจับตัวกู่ไปหมุนเปลี่ยนทิศ  
เผชิญหน้ากับประตูห้อง 666 ที่เปิดกว้าง แล้วคนตัวเล็กตัวโตก็พากันเดิน  
เข้าไป

กระทั่งคุณตีตีมจนเมามายนอนพุงกับโซฟาร้องท่มร้องไห้อย่างบ้าคลั่ง  
เพราะฤทธิ์สุรา กู่ไปถึงได้เพิ่งตื่นจากภวังค์ขึ้นมาอย่างงงๆ มองจานชาม  
ในอ่างล้างจานอย่างอึ้งๆ

นี่เขาพาเพื่อนบ้านที่เพิ่งจะเจอกันครั้งแรกเข้าบ้านจริงๆ แถมยังทำ  
กับข้าวให้กินด้วยหรอเนีย!

กู่ไปสาบานเลยว่าเขาทำเรื่องแบบนี้ไม่ได้แน่!

กู่ไปล้วงโทรศัพท์ออกมาด้วยความตกใจ กดเบอร์ 110 ด้วยความ  
ซ้ำของจนไม่รู้จะซ้ำของอย่างไรแล้ว

ก่อนจะโทร.ออก กู่ไปนึกขึ้นได้ว่าตีเหล็กจวินเคยพูดอะไรกับเขาเอาไว้  
ดังนั้นจึงหันมามองคุณราชาจอเงินที่นอนอยู่บนโซฟาแวบหนึ่ง

ตีเหล็กจวินกำลังสูดจมูก แขนขยาว ๆ ขดงออยู่บนโซฟาเดี่ยว

ในห้องนั่งเล่น

มือที่กำลังจะกดโทรออกของกู่ไปชะงักไป สุดท้ายก็วางโทรศัพท์มือถือเอาไว้ข้างๆ ล้างจานสามในอ่างล้างจานจนสะอาด แล้วก็เก็บกวาดคร้วจนเรียบร้อยจึงค่อยกลับมาที่ห้องนั่งเล่น

คุณตีกำลังนั่งชดเป็นก้อนกลมเหม่อลอยอยู่บนโซฟา

กู่ไปมองเขาเล็กน้อยแล้วหันไปหยิบเอาผลงานภาพวาดของตนออกมาเตรียมจะเอาไปแขวนในห้องวาดรูปใหญ่ที่ชั้นบน

“กู่ไปจ้า!” จู่ๆ ตีเหลือยจวินก็ร้องเรียก

กู่ไปที่ถือภาพวาดอยู่สะดุ้งตกใจเพราะเสียงนี้

“นายว่าทำไมหวงอึ้งถึงยังไม่ชอบฉันอยู่อีก” ตีเหลือยจวินถาม

กู่ไป “???”

อะไรนะ

“เฮ้อ” ตีเหลือยจวินถอนหายใจหนักๆ กอดขวดเหล้า หน้าตาหงอยเหงาเศร้าสร้อยจนเห็นแล้วปวดใจ

จากนั้นวินาทีต่อมาเขาก็ตบเข้าฉลาด ดูว่าเรียงขึ้นมาเสียอย่างนั้น “โชคตินะเนี่ยที่ฉันเป็นภูตจิ้งจอก ยั่วยวนคนเก่งกว่าเธอ ไม่อย่างนั้นเธอคงหนีไปกับชายโหนดที่ไหนก็ไม่รู้แล้ว!”

กู่ไปมองคุณราชาจอเงินด้วยสีหน้าตกตะลึง

จิบเธอไม่ติดก็ไปแย่งผู้ชายกับอีกฝ่ายแล้วยังภูมิใจภูมิใจเรียกตัวเองว่าภูตจิ้งจอกอีกเนี่ยนะ

ขอโทษที่ผมต้องพูดตรงๆ นะคุณตี

คุณเป็นเด็กประหลาดหรือเปล่าเนี่ย



## กุ๊ยซ่าบับชีวจนน้ำตาแทบไหล

โป๊ส เด็กประถมสมัยนี้ไม่ใช้วิธีเด็กล้อขานาตนี้จับกันแล้วด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านั้นไม่นานกุ๊ยไปยังเห็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งจูงมือสาวน้อยคนหนึ่งเดินผ่านร้านดอกไม้ แล้วเด็กผู้ชายก็ควักเงินค่าขนมซื้อกุหลาบดอกหนึ่งให้เด็กผู้หญิง

ต่อให้ห่วยแค่ไหนก็ยังรู้จักซื้ออมยิ้มให้สักอันแหละน่า!

กุ๊ยไปอยากจะทำอะไรแต่ก็หยุดเอาไว้พอลางมองดีเหลือยงจวันกอดขวดเหล้าเริ่มร้องไห้ร้องไห้ สุดท้ายเขาก็กลืนถ้อยคำที่คิดจะพูดกลับลงคอไปเงียบ ๆ

เขาไม่ได้สนิทสนมกับอีกฝ่าย ไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะพูดอะไรได้จริงๆ

กุ๊ยไปติดพันอยู่กับคุณตุ้ที่เมามายร้องไห้ร้องไห้ห้องแ่งพักหนึ่ง แล้วก็เริ่มเกิดแรงต้านทานต่อความเย้ายวนอันน่าประหลาดของคุณตุ้ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวนั้น

กุ๊ยไปกอดตภาพวาดของเขาอย่างระมัดระวัง เดินอ้อมคุณตุ้ผู้ตัวใหญ่ยักษ์แต่ตื่นอายลวดตอยู่บนพื้นเหมือนเด็กแล้วขึ้นไปยังชั้นบน

กุ๊ยไปกำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาจิตรกรรมฝาผนัง วิทยาลัยศิลปะเมือง S

วิทยาลัยศิลปะเมือง S เป็นหนึ่งในวิทยาลัยศิลปะอันดับต้นๆ ของจีน นิทรรศการชิ้นงานออกแบบสำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยเพิ่งจะผ่านพ้นไปในฐานะคนของสาขาจิตรกรรมฝาผนังที่ไม่ได้เป็นที่นิยมนัก กุ๊ยไปก็ไม่ได้แต่

ยื่นมองเพื่อนนักศึกษาคนแล้วคนเล่าชายงานออกแบบและได้รับข้อเสนอจากที่ต่างๆ กันไป ส่วนภาพของเขานั้นขายออกก็จริง ว่าจะไม่ได้มีบริษัทใดหรือสมาคมใดจ้างงานเขา

กู๋ไปสองมือว่างเปล่าใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ไม่เหลือเงินสักแดงเดียว พ่อเขารู้จักหาบ้านให้อยู่ แต่ทำไมไม่รู้จักให้เงินสำหรับใช้จ่ายมาด้วย กู๋ไปค้นเจอตะขอสองตัวกับเส้นลวดม้วนหนึ่งจากตู้ที่มุมชั้นบน เขาเหยียบบนตู้เพื่อติดตะขอบนผนัง ร้อยเส้นลวดลงไป แล้วก็เริ่มเอาไม้หนีบมาหนีบภาพวาดที่ละภาพๆ

ภาพเหล่านี้เป็นผลงานที่กู๋ไปใช้ฝีมือ จำนวนของมันไม่น้อยเลย เขาแขวนภาพเรียงเป็นแนวอนตลอดแนวผนังห้องวาดรูปอันกว้างขวางนี้ จนเต็มเส้นลวดสองเส้น

เขาอาศัยจังหวะที่แสงกำลังดี หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วเริ่มถ่ายภาพไปที่ละภาพ

แม้จะเป็นผลงานฝีมือ แต่สำหรับนักศึกษาที่ยากจนอย่างกู๋ไปแล้ว สิ่งเหล่านี้มีคุณค่าที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้

อย่างเช่นถ้าเขาเอาไปโพสต์ในเว็บไซต์ขายของ ขายสักรูปละสองร้อยกว่าหยวน ยอดขายคงไม่เลว

เวลาที่ขาดเงินจริงๆ กู๋ไปก็จะหิวขาตั้งกับม้านั่งตัวเล็กไปนั่งข้างถนน คนเดินใจกลางเมือง วาดภาพสดขายหรือวาดภาพสีน้ำขายภาพละห้าสิบบหยวน

จะวาดคน วาดทิวทัศน์ หรือวาดภาพจากจินตนาการ ขอแค่ได้เงิน เขาก็วาด สิ่งอะไรก็วาดอย่างนั้นไม่ถืออีกมากความ นั่งอยู่ข้างถนนเป็นวันๆ หากโชคดีก็อาจได้มาสักสองสามร้อยหยวน เมื่อรวมกับทุนการศึกษาแล้วเงินก็พอใช้แบบผืนๆ ได้อยู่

ถึงอย่างไรการวาดรูปก็เป็นอาชีพที่ผลาญเงินอาชีพหนึ่ง

โดยเฉพาะคนที่วาดรูปบนกระดาษแบบดั้งเดิมอย่างกู๋ไป พวกอุปกรณ์ทั้งกระดาษ สี ดินสอ พู่กันใดๆ ทุกอย่างล้วนใช้เงินทั้งสิ้น

นอกจากนี้งานยังหาไม่ถ่ยอีก... กู๋ไปหลับตาหาว่าเรซูเม่ไปเกือบร้อยฉบับแล้ว ที่โทร.มาเรียกไปสัมภาษณ์มีแค่หกที่ ด้วยการแข่งขันอันดุเดือด

ประกอบกับตัวกู๊ไปเองไม่ถนัดพีริเซนต์ตัวเองอยู่แล้ว เขาจึงชวนไปทั้งหมด

ใบหน้าของเขาไม่ค่อยมีผลใหญ่โตอะไรนักเวลาทำงาน

โดยเฉพาะเวลาที่ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้ชายทั้งหมด

กู๊ไปค่อนข้างกังวลกับอนาคตของตนเองอยู่เหมือนกัน

เขาถ่ายรูปสภาพแวดล้อมไว้ทั้งหมดแล้ว เตรียมตัวกลับไปมหาวิทยาลัย เพื่อไปใช้คอมพิวเตอร์ที่ห้องคอมพิวเตอร์ของวิทยาลัยสักหน่อย ใช้ไฟโต้ขอป แต่งรูปพวกนี้สักเล็กน้อยให้มันดูหรูหราไฮโซขึ้นอีกนิดแล้วก็อัปโหลดสินค้าใหม่ลงแอ็กเคานต์ขายของของตนเสียเลย

กู๊ไปลากรองเท้าแตะเดินลงมาชั้นล่าง เขาพบว่าราชาจอกเงินจากไปแล้ว ก่อนไปยังช่วยเก็บกวาดพวกขวดเหล้ากับกระดาษทิชชูเซ็ดหน้าทีวีวางกระเจะกระอยู่บนโต๊ะให้เขาด้วย แม้แต่ถุงขยะก็หิ้วออกไปให้

กระดาษทิชชูแผ่นเดียวที่เหลือบนโต๊ะถูกกางแผ่ไว้ บนนั้นมีซองขนมบรรจุแบบสุญญากาศเล็ก ๆ ของหนึ่งทับเอาไว้

บนกระดาษมีข้อความถูกเขียนด้วยปากกาเซ็นชื่อที่กู๊ไปวางไว้บนโต๊ะ น้ำชาว่า ‘กู๊เสียวไปทำกับข้าวอร่อยมาก นี่คือคำตอบแทน’

ลงชื่อไว้ว่าดีเหลียงจวิน

ลายมือนั้นงดงามพลี๊วไหว ดูเป็นคนมีพลังมากทีเดียว

กู๊ไปมองดูกระดาษทิชชูแผ่นนี้แล้วก็อดขำไม่ได้

แม้ว่าสติปัญญา...ไม่ใช่สิ แม้่วาวิธีการจับคนที่ชอบจะดูเด็กน้อยไปสักหน่อย แต่คุณตาก็เป็นคนดีคนหนึ่งนะ

ไม่รู้ว่ถ้าเอากระดาษทิชชูแผ่นนี้ไปโพสต์ขายจะทำเงินได้เท่าไร

กู๊ไปคิดมาถึงตรงนี้ก็หยิบกระดาษทิชชูแผ่นนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวังของขนมนั้นเขาอย่าดใส่กระเป่าเสื้อ จากนั้นก็เดินกลับขึ้นไปชั้นบนอีกครั้งแล้ว

เอาทิชชูแผ่นนั้นมาแขวนอย่างระวังแล้วระวังอีกเหมือนมันเป็นเงินที่เอาไว้บูชา นำเสียดายที่บนนั้นมีชื่อของเขาอยู่ด้วย คงขายได้ยาก

กู๊ไปเสียดายเรื่องนี้มาก เขาเดินกลับลงมาชั้นล่างอย่างหดหู่เล็ก ๆ เก็บกวาดอีกเล็กน้อยแล้วก็หยิบกระเป๋าสตางค์ออกจากห้องไป

สถานีวิทยาลัยศิลปะเมือง S อยู่ห่างจากสถานีถนนซานไห่เซตอยู่ฉางไป

แปดสถานี

รถไฟใต้ดินที่นั่นเต็ม แต่ก็ไม่ได้ถึงชั้นเบียดเสียด

กู๋ไปสละที่นั่งให้คนชราคนหนึ่ง เขาล้วงเอาขนมที่ตีเหลียงจวินให้ออก  
จากกระเป๋า

ของขนมสุญญาภาศดูน่าจะเป็นของแยกที่อยู่ใหญ่อีกที ไม่มี  
ลวดลายเครื่องหมายการค้าใดด้วย บนซองมีเพียงตัวหนังสือพิมพ์เอาไว้ว่า  
เนื้ออกฉีฉู<sup>1</sup>เขาอ้วง

กู๋ไปฉีกซอง ข้างในนั้นเป็นสิ่งที่เหมือนเนื้ออกห่าน ตมกลืนแล้วหอม  
มาก

พอลองกินก็หอมมาก

เขาเคี้ยวเนื้อตุ๋ย ๆ กอดเส้าพกลางคิดว่าตนควรจะซื้อคอมพิวเตอร์  
โน้ตบุ๊กสักเครื่องดีหรือไม่ อย่างไรเสียหากจบการศึกษาได้วุฒิปับตรแล้วก็คง  
ไปใช้ห้องคอมพิวเตอร์ของวิทยาลัยไม่ได้แล้ว

กู๋ไปนึกถึงเงินเก็บที่ใกล้แตะเลขศูนย์ของตน คิดว่าครึ่งเดือนนี้เขาควร  
ออกไปตั้งแผงวาดรูปอีกแล้วละ

ใกล้ปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว กิจการน่าจะไม่ว่างนัก

ถึงเวลาค่อยเข้าเว็บบอร์ดของวิทยาลัยไปซื้อโน้ตบุ๊กมือสองของคนอื่น  
เขาก็ได้ ราคาคงจะไม่แพงสักเท่าไรหรอก

ปัญหาเรื่องค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าแก๊สของอพาร์ทเมนต์นั้น เดียวกลับไป  
ต้องถามนิติบุคคลดูหน่อย

ในใจของนักศึกษาผู้ยากจนที่คิดเรื่องยิบย่อยละเอียดลออกำลังดี  
ถูกคิดแก็ก ๆ ตอนที่เดินออกจากรถไฟใต้ดินมาพบเจอแสงอาทิตย์ร้อนแรง  
อีกครั้ง เขาอดหดหู่อดถอนใจไม่ได้ที่ความวุ่นวายใจของคนเรากว่าแปดสิบ  
เปอร์เซ็นต์ล้วนอยู่ที่เรื่องไม่มีเงินทั้งสิ้น

---

<sup>1</sup> สัตว์ในตำนานของจีนที่ถูกบันทึกเอาไว้ในคัมภีร์ชานไ้ ลักษณะเหมือนนก  
หรือเป็ด มีสามหัว ทหกาง ชอบทำเสียงเหมือนกับเสียงหัวเราะของมนุษย์ ว่ากันว่า  
หากได้กินเนื้อของฉีฉูจะทำให้ไม่ฝันร้ายและยังขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้ด้วย

กูไปผู้ไม่มีเงินโพสต์ขายของใหม่ในร้านออนไลน์ของตนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ไปวนเวียนแถวที่อาจารย์ของเขาอยู่ เขาไปยื่นทำตาปริบ ๆ ใส่อาจารย์ ที่ปรึกษาของสาขาจิตรกรรมฝาผนังเพื่อขอร้องงานทำ

สาขาจิตรกรรมฝาผนังมีคนไม่มาก ส่วนใหญ่พอสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็จะเปลี่ยนสายงานกัน ถ้าไม่เปลี่ยนสายงาน ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่ครอบครัวทำอาชีพนี้อยู่แล้วและไม่ขาดแคลนลูกค้า

คนที่ทั้งยากจนและพูดคุยสื่อสารกับใครไม่เก่งอย่างกูไปนั้น หากไม่เปลี่ยนอาชีพก็เท่ากับต้องอดตาย

“ยังหางานไม่ได้หรอก” อาจารย์ที่ปรึกษากล่าวพลางมองกูไปพยักหน้าอย่างไม่แปลกใจนัก

เขาประทับใจในตัวนักศึกษาผู้มีพรสวรรค์และขยันขันแข็งว่านอนสอนง่ายคนนี้มาก เด็กคนนี้ปกติก็จะเจียบ ๆ ไม่พูดไม่จา แต่ภาพที่วาดออกมากลับดูมีจิตวิญญาณที่มีชีวิตชีวา

ที่บ้านของเขายังแขวนภาพที่เป็นการบ้านชิ้นใหญ่ของกูไปเอาไว้สองภาพด้วย ภาพหนึ่งคือทานตะวันภายใต้แสงอาทิตย์ อีกภาพคือภาพแนวอิมเพรสชันนิสม์<sup>2</sup> ของดวงตะวันที่โผล่ขึ้นจากทะเล

สีล้นกับองค์ประกอบภาพนั้นชัดเจนอบอุ่น มีเสน่ห์ชวนให้คนเห็นแล้วรู้สึกสบายใจ เมื่อแขวนแล้วราวกับว่าบ้านของเขาดูสว่างสดใสและอบอุ่นขึ้นไม่น้อยทีเดียว

“ที่จริงถ้าเธอไม่มาหาอาจารย์ อาจารย์ก็ว่าจะติดต่อเธอไปพอดี”

อาจารย์ที่ปรึกษาเปิดจดหมายฉบับหนึ่งแล้ววางให้กูไปดู

จดหมายนั้นไม่ยาว เนื้อความคร่าว ๆ คือถูกใจผลงานจิตรกรรมของทิมที่อาจารย์เป็นผู้ดูแลอยู่ หวังว่าจะได้ร่วมงานกัน

“สามร้อยตารางเมตร ผนังโถงจัดแสดงของคุณ์แสดงศิลปะเมือง S ระยะเวลาการทำงานหนึ่งเดือน ทำงานเป็นทีม ถ้าแบ่งให้เธอก็จะได้ประมาณ

---

<sup>2</sup> ภาพที่เน้นการลงแสงเงา สีล้น การวาดตัวทึบกันเป็นเส้นสั้น ๆ ในกาววาด ซึ่งเป็นกระแสศิลปะที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19

หนึ่งร้อยหยวนต่อหนึ่งตารางเมตร จะทำไหม”

หนึ่งร้อยหยวนต่อหนึ่งตารางเมตร สามร้อยตารางเมตรก็เท่ากับสามหมื่นหยวน!

กูไปผู้ยากจนชั้นแค่นายกทำจนถึงชั้นเก็บอาการไม่อยู่ “ทำครับ ๆ ๆ!”

อาจารย์ที่ปรึกษาอุบผมนุ่มของกูไปด้วยความเอ็นดูแล้วยิ้มพลางเอ่ย “ต้องทำงานเดือนหน้า... อิม เริ่มวันที่สิบห้ากรกฎาคม วันจันทร์หน้ามาเจอกันเพื่อไปดูสถานที่จริงด้วยกันก่อน ครั้งนี้หัวข้อของนิทรรศการคือการส่งต่อ เดือนกันยายนจะเริ่มจัดแสดง เธอเตรียมตัวล่วงหน้าหน่อยก็ได้ เดี่ยวเจ้าหน้าที่เขาจะเตรียมพื้นที่ไว้ให้เราสองพื้นที่จัดแสดง”

ความหมายก็คืออาจารย์จะพาเธอไปแสดงผลงานในนิทรรศการ และจะพาเธอประสบความสำเร็จเอง!

กูไปซาบซึ้งจนน้ำตาแทบไหล

ได้โอกาสร่วมแสดงผลงานในโครงการใหญ่แบบนี้ครั้งหนึ่ง อีกทั้งไม่ใช่แค่การได้งานทำ ได้เงินใช้ง่าย ๆ ธรรมดา ๆ ด้วย

วงการจิตรกรรมฝาผนังจะว่าเล็กก็ไม่เล็ก จะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ โครงการที่ต้องร่วมงานกันเป็นทีม นอกจากจะได้คอนเน็กชันส่วนตัวแล้วยังถือเป็นโอกาสให้ได้ติดต่อพูดคุยและสนิทสนมกับคนมากมายอย่างเปิดเผยด้วย

หลาย ๆ คนไม่ได้อยู่แค่ทีมเดียวเท่านั้น โดยทั่วไปมักจะข้ามไปร่วมงานกับอีกสองทีมหรือแม้แต่อีกหลาย ๆ ทีม ทีมหนึ่งดึงคนอีกทีมหนึ่งมา หากทำผลงานออกมาได้โดดเด่นหน่อย ทำให้คนประทับใจได้ ก็เท่ากับต่อไปจะมีโอกาสได้รับข้อเสนองานต่าง ๆ มากขึ้น

อย่างไรเสียงานจิตรกรรมฝาผนังก็ต้องการจำนวนคนทำไม่แน่นอน โดยปกติจะกำหนดจากความต้องการของแต่ละโครงการ จะใช้หนึ่ง สอง หรือสามคนก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

ยิ่งไปกว่านั้นอาจารย์ก็ยิ่งตั้งใจเหลือพื้นที่จัดแสดงงานไว้ให้เขาหนึ่งพื้นที่ด้วย

มากกว่านี้กูไปไม่กล้าคิดหรอก แต่การได้หนึ่งพื้นที่จัดแสดงมาทำงาน

นิทรรศการที่ใหญ่ขนาดนี้ สำหรับกู๋ไปก็ถือเป็นเซอร์ไพรส์ที่ใหญ่มากแล้ว

นิทรรศการใหญ่ขนาดนี้ไม่เหมือนกับนิทรรศการงานออกแบบจบ การศึกษาของวิทยาลัย ในงานนิทรรศการใหญ่ๆ จะมีเก้าอี้และคนในวงการจัดกรรมมากมายนานๆ ขณะเดียวกันระหว่างที่ชื่นชมงานศิลปะอยู่นั้น ก็จะคอยพูดหาต้นอ่อนที่เหมาะสมกับทีมของตนไปด้วย หากชุดออกมาไม่ได้ ก็จะผูกไม้ตรีเอาไว้ให้ได้คุ่นหน้าคุ่นตากัน

กู๋ไปดีใจจะตายอยู่แล้ว

เขาอยากจะทำโชว์หมุนตัวสามร้อยหกสิบองศากลางอากาศแบบต่อเนื่อง ให้อาจารย์ของเขาดูเสียจริงๆ

แล้วก็อยากจะส่งจูบให้อาจารย์อีกสักยกใหญ่ด้วย

อาจารย์ซาบซึ่งใจมาก แต่ก็ปฏิเสธการจูบๆ ของเขาไป แถมยังไล่กู๋ไป ออกไปจากห้องวาดรูปด้วย

กู๋ไปคลายความกังวลใหญ่ในใจได้แล้ว ฝึกท่าตอนขากลับนั้นไม่ได้หนักอึ้งเหมือนตอนขามาเลยสักนิด เขาเดินก้าวหนึ่งกระโดดอีกสามก้าว ฝึกท่าเบาหวิวทั้งยังฮัมเพลงอีกต่างหาก

พี่ยามเห็นเจ้าเด็กคนนี้วันๆ กลับไปกลับมาหลายรอบ คราวนี้กลับมา หน้าบานสดชื่นทั้งเนื้อทั้งตัวเหมือนเขียนคำว่าดีใจเอาไว้จนทั่ว เห็นแล้วเขาก็เก็บเอาเรื่องที่เจ้าหมอนี้แจ้งตำรวจเอาไว้ในใจแล้วยิ้มพลาถาม “มีเรื่องอะไร เหรอ ทำไมดูดีใจขนาดนี้”

กู๋ไปรูดบัตรผ่านประตู เมื่อได้ยื่นอีกฝ่ายถามก็พลันยิ้มปากอย่าง ชัดเขินเล็กน้อย แต่วินาทีต่อมาเขาก็ทนเก็บความยินดีในใจเอาไว้ไม่อยู่น ยิ้มกว้างออกมา “ผมมีงานทำแล้ว!”

“อ้อ!” พี่ยามอึ้ง “ดีใจด้วยนะ ดีใจด้วย ได้ตำแหน่งใหญ่โตที่ไหนล่ะ”

กู๋ไปยิ่งเขินอายไปกันใหญ่ เขาพูดเบาๆ “ทำงานจับโต๊ะกับอาจารย์ นะครับ”

“นั่นก็ดีเลยนะ” พี่ยามแสดงความรู้สึกอิจฉา “พวกคุณมีการ สืบทอดกันอย่างจริงจังแบบนี้ดีจริงๆ แล้วอาจารย์ของคุณคือใครล่ะ”

กู๋ไปคิดไม่ถึงว่าจะโดนถามคำถามนี้ ปกติมักจะถามถึงวิทยาลัย

หรือไม่กี่เนื้อหางานกันไม่ใช่หรือ

เขายังไปสองวินาที แต่ก็ยังตอบไปว่า “ศาสตราจารย์เกาที่วิทยาลัย  
ศิลปะเมือง S ครับ!”

สีหน้าของพี่ยามดูประหลาดใจ

ศาสตราจารย์เกานี้เป็นปีศาจใหญ่ตนไหนกันล่ะ

แต่ไม่รอให้เขาถาม กูไปก็โบกมือแล้วเดินเข้าเขตที่พักอาศัยไปอย่าง  
เริงว่า เงาร่างที่กระโดดต้งๆ ของเขาแสดงพลังแห่งชีวิตชีวาออกมา

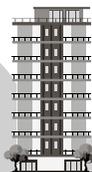
พี่ยามได้สติ เขาสูดกลิ่นอายที่ยังหลงเหลือในอากาศ แล้วก็อดเผย  
สีหน้าอิจฉาออกมาไม่ได้

กลิ่นเนื้อฉิบ

อาจารย์ของเจ้าเด็กนี่ติดกับเขาเสียจริง

บทที่

4



## คุณตีพุดด้วยน้ำเสียงท่วงไวย รู้สึกว่าคุณมีความรักอย่างคนเป็นพ่อจริงๆ

เรื่องแรกที่กู่ไปกำลังกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์คือวิ่งขึ้นไปชั้นสอง หยิบพวง  
สีและอุปกรณ์วาดรูปยี่ห้อมีที่เข่าใช้จนชินเหล่านี้ออกมาจากตู้

พวงสีที่ยี่ห้อมีที่เข่ากู่ไปก็ห้วนไหวกับมันอยู่เหมือนกัน แต่ของ  
จำพวกสีน้ำมัน แต่ละยี่ห้อมีสัดส่วนของส่วนผสมไม่เหมือนกัน สำหรับการ  
การร่างแบบแล้วจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์วาดภาพที่ทนคุ่นเคยมาร่างสักกรอบหนึ่ง  
ก่อน

สุดท้ายเมื่อเป็นรูปเป็นร่างแล้ว กู่ไปถึงค่อยคิดจะใช้สีมาตรฐานสูง  
ที่แพงหูฉี่และเติมไปด้วยพลังเขี้ยวพวกนั้น

พุดถึงหัวข้อของการส่งต่อ โดยทั่วไปแล้วการแสดงออกทางศิลปะ  
ส่วนมากก็คือรับช่วงต่อจากสิ่งก่อนหน้ามาจุดประกายสิ่งต่อไป หรือไม่ก็  
สะท้อนหัวข้อนี้ผ่านวิธีการส่งต่อและการรับช่วงต่อ

กู่ไปไม่ได้มีความคิดเห็นอะไรกับคำศัพท์คำนี้เป็นพิเศษ เขารู้้อยู่ลึกๆ  
ว่าจุดเด่นของตนคือการมีเรื่องราวในภาพและความสามารถในการถ่ายทอด  
ออกมาผ่านการใช้สีสัน อีกทั้งเขายังรู้ชัดด้วยว่าข้อเสียเปรียบของตนคือ  
ประสบการณ์ไม่มากพอ

หัวข้อหนักๆ อย่างการส่งต่อนี้ สำหรับกู่ไปแล้วก็ค่อนข้างยากอยู่

โดยเฉพาะเมื่อมันเป็นผลงานที่ต้องแสดงในนิทรรศการใหญ่ด้วยแล้ว  
ก็ต้องโดดเด่นไปถึงจะได้

กู่ไปย้ายเบาะโซฟาจากชั้นล่างขึ้นมา เขาปิดผ้ามาโปรงแสงที่อยู่ใต้

ชั้นผ้าผ่านทึบของหน้าต่างยาวจรดพื้นเพื่อบดบังแสงอาทิตย์ที่ส่องมา แล้วนั่งขัดสมาธิบนเบาะโซฟาโดยหันหลังให้หน้าต่าง เงยหน้ามองขาตั้งผ้าใบวาดรูปอย่างเหม่อลอย

แสงอาทิตย์ที่ถูกทำให้พราเลือนดูอ่อนโยนขึ้นไม่น้อย เสียงเครื่องปรับอากาศที่กำลังลดอุณหภูมิลงนั้นก็ไม่ได้ดังจนน่ารำคาญ ผลงานภาพวาดที่ถูกหีบเอาไว้บนเส้นลวดอย่างระมัดระวังถูกลมจากเครื่องปรับอากาศพัดผ่านให้แกว่งไกวเบาๆ อาคารในเขตที่พักอาศัยนี้ห่างไกลจากถนนใหญ่ จึงเงียบสงบ เพียงหันหน้าไปก็จะได้เห็นห้องฟาสีครามเลื่อนรรางที่ถูกผ่านโปร่งแสงบังเอาไว้ชั้นหนึ่ง

“ไม่มีเมฆแม่สักนิด

เสียงออกประตูทำให้กูไปตื่นจากภวังค์

เวลานี้ดวงอาทิตย์คล้อยไปทางตะวันตกแล้ว

เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้นจากเบาะโซฟาอย่างงงๆ ถึงขั้นไม่รู้สีกตัวด้วยซ้ำว่าเมื่อครู่ตนเพิ่งจะหลับไปตื่นหนึ่ง สมองของเขาวางเปล่าตอนเดินลงมาชั้นล่าง

ดีเหลือใจวันมองกูไปที่ผมยุ่งไปทั้งหัว ใบหน้าเหมือนยังสะลึมสะลืออยู่ เห็นสีหน้าท่าทางดุงๆ เขาจึงโบกมือไปมาตรงหน้าอีกฝ่าย

“กูไปได้สติ จากนั้นก็โดนคุณตีขมใส่มือมาอีกของหนึ่ง

“คำตอบแทน!” คุณตีกล่าว

กูไปถึงมือของขนมแล้วก็มองคุณตีเดินเข้าประตูมา เปลียนรองเท้า จากนั้นก็พูดว่า “ฉันมาขอข้าวกิน!”

“...หืม?”

คุณตีเริ่มสั่งอาหาร “อยากกินล่ำจื่อจี้ติง!<sup>1</sup>!”

กูไปอึ้ง จากนั้นก็ส่ายหัว “ไม่มีไก่แล้ว”

ไก่ที่อยู่ใต้อุ้มนมมีแค่ตัวเดียว เมื่อตอนกลางวันก็ถูกคุณตีกินไปหมดแล้ว

<sup>1</sup>ชื่อเมนูอาหารจีนที่นำเนื้ออกไก่เป็นชิ้นๆ ไปทอดแล้วปรุงรส จากนั้นนำไปผัดกับพริกแห้งและเครื่องปรุงต่างๆ



ทำอาหารเองอยู่แล้ว

“ของสดทั้งตึกนี้พวกเขาเป็นคนเอามาให้ทั้งนั้น หลายปีแล้ว ไม่มีปัญหาหรอก” คุณราชาจางเงินรับประกัน

กู่ไปไม่รู้ว่่าตระกูลกระต่ายคือตระกูลไหน แต่ฟังดูก็น่าจะเป็นพ่อค้าแม่ขายที่คอยจำหน่ายผักสดของสดให้พาร์ทเมนต์แห่งนี้

แต่ถึงแม้ดีเหลือยงจว้ันจะรับประกันแล้ว เขาก็ยังตื่นตระหนกอยู่ดี เขาารู้สึกว่่าการรับรองคนรวยรูปแบบนี้เป็นสิ่งทีเขาดีมด่ำกับมันไม่ลงจรงๆ

ดีเหลือยงจว้ันชำเลื่องมองเขา ทำทางเจ้าเด็กนี่น่าจะไม่เคยสัมผัสประสบการณ์การใช้ชีวิตแบบอยู่รวมกันมาก่อนสินะ

เวลาแบบนี้สัญชาตญาณในการปกป้องอาณาเขตก็ต้อปรับลดให้อยู่ในระดับทีเหมาะสม

“ถ้านายถือสาเรื่องนี เดี่ยวฉันจะโทร.บอกนิตา ให้พวกเขาเอามาส่งแค่หน้าประตูพอ” ดีเหลือยงจว้ันพูด

เมื่อก่อนก็เชื่อว่าจะไม่เคยมีกรณีแบบนี้ อย่งไรเสียสุดท้ายพอปรับตัวได้ก็จะมีเงียจจวนหาย แล้วก็ให้เอามาส่งโดยเก็บเข้าตู้เย็นไปเลยอยู่ดี

กู่ไปไต้ยนิวิธีแก้ปัญหาละเช่นนี้ก็ค่อยๆ ถอนหายใจ แต่หลังจากนั้นก็เ้ม้ปาก พูดเสียงเบาว่า “แล้วพวกค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าแก๊ส ค่าส่วนกลางต่างๆ ละครับ”

คุณตีถอนหายใจ เขาตบหัวกู่ไปเบาๆ “ผู้ปกครองของนายเป็นคนจ่ายไ้ นายยังเด็กอยู่เลย”

พอกู่ไปไต้ยนิว่่าบิดาผู้ลึกลับจนหาตัวไม่เจอของเขารับผิดชอบจ่ายเงินให้ เขาก็วางใจทันที

ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าแก๊ส ค่าส่วนกลางก็ไม่ต้องจ่าย แถมยังมีคนส่งกับข้าวให้ประจำอีก

อย่งนั้นก็หมายความว่า...

ต้นทุนการใช้ชีวิตของเขาลดลงไต้ถึงขีดสุด

กู่ไปต้อดไม่ได้ทีจะติดลูกคิดบ๊อกแบ็กคำนวณในใจ

ปัญหาเรื่องบ้านก็แก้ไขแล้ว เรื่องค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันก็แก้ไต้แล้ว

ต่อไปเขาก็จะได้เก็บเงินสักก้อน ซื้อมอเตอร์โน้ตบุ๊กมือสอง...ไม่สิ ซื้อมือหนึ่งใหม่เอี่ยมไปเลย!

ถ้ามีคอมพิวเตอร์ก็สามารถขายภาพวาดเมื่อไรก็ได้ แถมยังรับงานพิเศษแบบสั่งทำเฉพาะได้ด้วย

กูไปหยิบไปกับผักที่ใช้ประกอบอาหารออกมาจากตู้เย็น พลังคาดหวังกับอนาคตอย่างเต็มที่

เก็บเงินให้ได้มากขึ้นอีกนิด ก็จะสามารถตั้งใจกับการวาดรูปได้โดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง จะได้มีโอกาสในการทำงานมากขึ้น หาเงินได้มากขึ้น เมื่อเงินเยอะขึ้นเรื่อยๆ งานเยอะขึ้นเรื่อยๆ ได้รู้จักคนมากขึ้นเรื่อยๆ ก็จะสามารถเปิดนิทรรศการภาพวาดของตัวเอง เพิ่มค่าตัวให้มากขึ้นอีก!

กูไปหยิบมีดมาหั่นเนื้อไก่ เขารู้สึกว่าหากผ่านด่านการหาเงินก้อนแรกนี้ไปได้ ต่อไปก็จะเหมือนกลิ้งลูกบอลหิมะ ยิ่งหาเงินได้มากขึ้นเรื่อยๆ

ชีวิตคนเรานะ สิ่งที่ไม่ได้ตามก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าหน้าที่การงานเจริญก้าวหน้า ร่ำรวยเงินทอง และมีความสุข

กูไปไม่ได้ต้องการหน้าที่การงานเจริญก้าวหน้า แต่เขาอยากรวยสุดๆ ที่เหลือจึงจ้องมองช่องขนมที่กูไปหยิบติดมือเอาเข้าตู้เย็นไป เขายื่นมือไปหยิบมันออกมาแล้วก็ฉีกซองออก จากนั้นก็ยื่นไปที่ปากของกูไป

กูไปตะลึงงัน เบียงหลบไปข้างหลัง วางมีดในมือลงแล้วรีบซองขนมขึ้นมา ก่อนจะมองซองแหว่งหนึ่ง

ซองนี้เทียบกับซองเมื่อกลางวันแล้วดูเป็นขนมคล้ายท่านปรุจรัสเหมือนกัน แต่ที่ไม่เหมือนคือบนซองพิมพ์ว่าปลายปิกตางฮู<sup>2</sup> เขาช่างเขิน

ดมดูแล้วกลิ่นหอมมาก

ตีเหล็กจิ้งจอกยิ้มตาหยิ้มมองกูไปที่กินขนมจนหมดซอง “อร่อยใช่ไหม”

---

<sup>2</sup>สัตว์ในตำนานของจีนที่ถูกบันทึกในคัมภีร์ชานไห่ ลักษณะเหมือนไก่ฟ้าหรือนกป่าทั่วไป ใช้ขนต้นลำคอในการบินแทนการใช้ปีก ว่ากันว่าหากกินเนื้อตางฮูแล้วจะสามารถทำให้ไม่แก่หรือตายได้

“อ้อ” กูไปหยิบมิดหันผักขึ้นมาอีกครั้ง เขารู้สึกว่าปฏิกิริยาของตน ดูเย็นชาเกินไปหน่อยหรือเปล่า ดังนั้นจึงคิด ๆ ดูแล้วพูดขึ้นว่า “อันเมื่อกลางวันก็อร่อยมากเหมือนกัน”

ที่จริงกูไปแทบไม่ค่อยกินขนม ปกติแล้วถ้ามีเงินเขาก็จะเก็บเอาไว้ เป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน หากมีเหลือพอก็จะเอาไปซื้ออุปกรณ์วาดภาพ เขาไม่มีสิ่งอ้างอิงอันมาใช้เปรียบเทียบ แต่กูไปคิดว่าขนมที่ตีเหลียงจวิน เอามาให้มันอร่อยมาก ถึงกับทำให้เขารู้สึกติดใจเล็กน้อยด้วยซ้ำ

“ซื้อมาจากไหนเหรอ” กูไปถาม

“ซื้อมาจากหว่าซานนะ” ตีเหลียงจวินตอบ

“เอ๋” กูไปแปลกใจ “มีร้านออนไลน์ไหม”

ตีเหลียงจวินตะลึงงันไปกับคำถามนี้ของกูไป เขาคิดแล้วก็ส่ายหัว “ไม่มี”

กูไปเสียดายเล็กน้อย เขาคิดว่าของกินเล่นที่อร่อยขนาดนี้ถ้าไปเปิดร้านขายบนอินเทอร์เน็ต ยอดขายต้องสูงมากแน่

นี่มันยุคข้อมูลข่าวสารแล้ว ยังไม่เปิดร้านออนไลน์อีก ทำไมพอค้าแม่ขายสมัยนี้ถึงหาเงินไม่เก่งกันขนาดนี้นะ

ตีเหลียงจวินโดนถามจนบึ้งโง่เตี้ยขึ้นมา เขาคิดอยู่ว่าจะติดต่อทางหว่าซานดูสักหน่อย การเปิดร้านออนไลน์ก็เป็นลู่วางที่ดีทีเดียว

การที่ต้องเดินทางข้ามครึ่งประเทศไปซื้อทุกครั้ง แม้จะไม่ลำบากอะไร แต่ก็เหนื่อยมากอยู่

สินค้าพิเศษเหล่านี้ถึงแม้จะให้บริษัทขนส่งของมนุษย์นำส่งมาไม่ได้ แต่การขนส่งพัสดุของปีศาจกลับมีประสิทธิภาพมากกว่าของมนุษย์เสียอีก

ขยายช่องทางการขาย สร้างระบบขนส่งเฉพาะของปีศาจขึ้นมาเอง ถือว่าเป็นการช่วยแก้ปัญหาเหล่าปีศาจในป่าเขาลึก ๆ ที่นั่งว่าง ๆ ลอยไปลอยมา ไม่มีอะไรทำได้ด้วย ช่วยเร่งให้พวกเขาหลอมรวมกลมกลืนกับสังคมมนุษย์ได้เร็วขึ้น

โดยเฉพาะพวกปีศาจแก่หัวดื้อที่ยืนยันว่าปีศาจกับมนุษย์ไม่มีทางอยู่ร่วมกันได้ ถ้าไปชุดเอาลูกหลานของพวกเขาออกมาจากป่าลึกแล้วให้

แทรกตัวเข้าไปในสังคมมนุษย์ ไม่นานอาจได้ของดีจากปีศาจแก่พวกนั้นก็ได้อีก

ตีเหลียงจวินอดตุ้มมือไปมาไม่ได้ เขาตัดสินใจแล้วว่าเดี๋ยวกินข้าวเย็นเสร็จจะไปหาเทพอสูรสะกดนิเวศที่อยู่ชั้นเดียวกันที่นั่น เพื่อไปปรึกษาเรื่องนี้ดูสักหน่อย

ถ้าได้อานิสงส์จากรศมีของบอสสักหน่อยก็ไม่ต้องกลัวว่าเรื่องนี้จะพลิกล็อกแล้ว ถึงเวลานั้นถ้าพวกปีศาจแก่ที่เก็บตัวในป่าลึกยังซ่อนของดีในมือได้อีกก็แปลกแล้วละ!

ตีเหลียงจวินรวบรวมมองเห็นทรัพย์สมบัติกองพะเนินกำลังกางปีกบินเข้ามาหาเขา

เขาหันไปมองกู่ไป สายตาเปลี่ยนเป็นเอ็นดูอีกฝ่ายเป็นพิเศษ  
เด็กดี

คุณตีคิด ถึงเวลานั้นจะต้องแบ่งส่วนแบ่งให้เจ้าเด็กนี้สักหน่อย

ทั้งมณีเวทเอเย สัตว์ประหลาดเอเย ของเล่นกระจุกกระจิกเอเย เขาจะให้เจ้าเด็กนี้เลือกก่อนเลย!

หากทำเรื่องนี้สำเร็จ เขาก็นับว่าเป็นปีศาจผู้ประสบความสำเร็จในอาชีพแบบจริง ๆ จัง ๆ มากที่สุดใบบรรดาปีศาจทั้งหมดแล้ว!

หวังอิ๋นงจะต้องมองเขาใหม่แน่!

ตีเหลียงจวินยืนฟังประตูห้องครัว ตัวเขาแทบจะมีฟองสีชมพูลอยออกมาทั่วทั้งตัว

หลังอาหาร ตีเหลียงจวินกินดื่มจนอิ่มหน้าสำราญ เขามองไปรอบ ๆ ห้องกู่ไปอย่างละเอียด จากนั้นก็หันกลับมามองกู่ไปที่กำลังเก็บกวาดอยู่ในครัว เขาคิดแล้วก็เดินไปถึงหน้าประตูห้องนอนหลัก เพียงพลิกมือก็มีแสงสว่างปรากฏขึ้นมาอันหนึ่ง

ตีเหลียงจวินยื่นมือออก เหวี่ยงแสงสว่างไปคล้องที่ประตู จากนั้นแสงสว่างก็ค่อย ๆ จมหายเข้าไปในบานประตูแล้วอันตรธานหายไป

เมื่อทำทุกอย่างเสร็จสิ้น คุณราชาจอก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจ เขากลับมาเห็นว่าฟ้าจะมืดแล้วจึงไปลากู่ไป

กู่ไปได้ยินว่าเขาจะไปแล้วก็รีบวิ่งออกมาจากครัวเพื่อไปส่งเขาหน้าประตู  
คุณตีเห็นกู่ไปมีมารยาททั้งยังเป็นเด็กว่านอนสอนง่าย เขาก็รู้สึกกว่า  
ตัวเองแม้จะยังไม่ม่ี่ลูก แต่กลับมีความรักอย่างคนเป็นพ่อเต็มเปี่ยมแล้ว

“คืนนี้รีบนอนนะ” เขากล่าว

กู่ไปพยักหน้าอย่างอึ้ง ๆ

“อย่าได้รุ่ง ก่อนนอนก็ตีมนมสักแก้ว มีคนเอามาใส่ในตู้เย็นให้ทุกวัน  
นั่นแหละ” คุณตีพูดด้วยน้ำเสียงห่วงใย เขารู้สึกว่าตนมีความรักที่ยิ่งใหญ่  
ตั้งขุนเขาอย่างคนเป็นพ่อจริง ๆ “ไม่แน่อาจตัวสูงขึ้นอีกนิดก็ได้”

กู่ไป “...”

“นอนเร็วหน่อย อย่าได้รุ่ง” คุณตีกำชับอีกครั้ง

กู่ไปรู้สึกเกรงใจมาก ๆ ที่อีกฝ่ายมาเป็นห่วงเป็นใยเขาขนาดนี้ เขา  
ยิ้มเอียงอาย เอ่ยรับคำเบา ๆ

พอตีเหลือใจวินปิดประตูปุ๊บ วินาทีต่อมาก็หันหลังวิ่งไปห้องที่อยู่  
ตรงข้ามห้องกู่ไปทันที

ก่อนนอนกู่ไปยืนวัดส่วนสูงตัวเองหน้ากระจก จากนั้นเขาก็ห่อหิ้วย  
ลงด้วยความรวดเร็วอย่างเห็นได้ชัด

เขาก็อยากสูงขึ้นเหมือนกัน ความสูงของเขามันดูไม่น่าเกรงขามเลย

กู่ไปเดินลากรองเท้าแตะไปแบบคอตก ตอนที่เดินผ่านห้องครัวเขา  
ก็ชะงักฝีเท้า มองไปทางตู้เย็น

นมวัวรสชาติดีมาก กู่ไปนอนหลับสบายมาก ปัญหาเรื่องค่าครองชีพ  
อันชวนปวดหัวที่รบกวนจิตใจจนเขาฝันร้ายมาหลายวันได้อันตรธานหายไป  
จนหมดสิ้น เหลือเพียงความมึตมึตแสนหวาน

ความมึต...สนิท...

กู่ไปลืมตา ท่ามกลางความมึตมึตนั้น เขาได้ยินเสียงเคลื่อนไหวกุกัก  
เบา ๆ อยู่นอกประตู เสียงความเคลื่อนไหวนั้นวนเวียนอยู่นอกประตูห้องเขา  
รอบหนึ่ง คล้ายกับว่าเข้ามาไม่ได้

กู่ไปมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในห้องท่ามกลางความมึตมึตได้อย่าง  
ชัดเจนแจ่มแจ้ง เขารู้สึกได้ว่าสายตาของเขาแปลกไป แต่ก็มัวแต่ตกใจจน

ไม่มีกะจิตกะใจมาสนใจเรื่องนี้

เขามองเห็นเงาสีดำสองเงาที่เล็ดลอดเข้ามาทางช่องใต้ประตูได้อย่างชัดเจน น่าจะเป็นคนข้างนอก...ไม่สิ น่าจะเป็นเงาเท้าของชโมย

กูไปกัแล้วจะตายอยู่แล้ว

เขาได้ยินเจ้าหัวชโมยข้างนอกทำเสียง “จี้” แล้วค่อย ๆ ห่างออกไป จากนั้นก็เดินขึ้นไปชั้นบน

กูไปได้ยินเสียงฝีเท้าด้านบน เขาเหลือบตามองโทรศัพท์มือถือที่วางเอาไว้บนโต๊ะหัวเตียง หยิบมาดูเวลาแวบหนึ่ง...ตีสาม

นี่ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด

ที่สำคัญที่สุดคือมือถือไม่มีสัญญาณ

ไวไฟก็ไม่มี 4G ก็ไม่มี สัญญาณมือถือก็ไม่มี

แจ้งตำรวจไม่ได้ ขอความช่วยเหลือก็ไม่ได้

กูไปฟังเสียงฝีเท้าที่วนเวียนอยู่ชั้นบน พอลคิดได้ว่าชั้นบนมีผลงานภาพวาดที่แขวนเอาไว้ และคิดได้ว่าภาพวาดเหล่านั้นอาจจะเปลี่ยนเป็นเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ เขาก็รู้สึกแสบจมูกอยากจ้องให้

อพาร์ทเมนต์นี้มันยังไวกันเนี่ย!

ไหนบอกว่ามีแต่บุคคลสำคัญ ๆ อยู่ไม่ใช่หรือไง!

กูไปกอดโทรศัพท์มือถือ เขาถึงเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะพุ่งตัวออกไปหรือหลบอยู่ที่นี่ดี ในที่สุดก็สุดจมูก ฟันม้วนตัวกลับเข้าผ้าห่มกลายเป็นก้อนกลม ๆ ก้อนหนึ่ง